

od prvega začetka „Drobtince“ odlikujejo, in v jeziku, kteremu se vidi, da si prizadeva čedalje bolj doseči čisto, pa gladko in lahko razumevno slovenščino. Veseli pa tudi vidimo, da pet in trideset pisateljev je polajšalo gosp. vredniku težavno delo, in da tedaj naš lanski glas ni bil glas upijočega v pušavi. Lepo gradivo vsake verste za poduk in kratek čas so mu nanegli verli možaki, spoznavši, da domače naše slovstvo le tedaj veselo klije, ako pomagamo vsi in delamo vsi — v občni prid in občno slavo.

So tedaj po takem „Drobtince“ spet na terdnih nogah, ker se nadjamo, da marsikteri slavnoznani pisatelj, čigar ime še pogrešamo v letošnjem tečaju, bo podaril za prihodnje leto kako drobtinico „Drobtincam“. Za „Drobtince“ pa kaj pripravnega pisati, ravno ni težavno, ker šestero različnih predalov imajo; ako ni kosček za ta, je pa za uni razdelek. „Variatio delectat“, ali po slovensko „če je bolj pisano, lepše je“, je določno izgovorjeno pravilo „Drobtinc“. Tudi kdor rad poje, ga vabi „gerlica“ v gostje, ktera ne gleda toliko na pesniško opravo kakor na zapopadek „Drobtincam“ primeren. Akoravno se častiti gosp. vrednik priporoča v „predgovoru“, naj bi se mu za nekatere oddelke poslalo več spisov, gotovo s tem ne terdi, da jih ima za druge že odveč; priporoča se za spise iz vseh predalov prosi le za nekatere še posebno. To je že vredniška šega. Ker pa je nekteri pisatelj tako tanke preje, da je berž razžaljen, ako se mu vsaka njegova verstica ne natisne, naj bi gosp. vrednika poprej poprašal: ali ga je volja vzeti v „Drobtince“ to in to? Tako bo obema prav in brez vse zamere.

Kakor tedaj eni delajo za „Drobtince“, naj drugi jih kupujejo in jih priporočajo znancem in prijateljem, da se tako vsak po svojem udeležuje domoljubja. Kar se bo čez tiskarske stroške letos skupilo iz „Drobtinc“, pride matici društva sv. Mahora na dobro. Želeti je, da bi bilo skupilo obilo, in to toliko obilniše, ker „Drobtince“ so po naših mislih prav za prav bukve, ki se v vsem ujemajo z namenom tega društva. Da bi le še prav nizka cena „Drobtincam“ odperala pot med ljudstvo po vsem Slovenskem! Goldinar za 20 pol in dve podobi je res malo dnarja, — pa gledé na kupovavce, kterim bi posebno radi tisuč in tisuč iztisov posilili v roke, je goldinar vendar veliko dnarja. Kaj, ko bi se mile naše „Drobtince“ mogle izdajati v manjših zvezkih pa dvakrat na leto? Gosp. vredniku bi se moglo, kakor dozdej, gradiva poslati za celo leto na enkrat; on bi vredil celo tvorino v predalčike na dvoje, knjižice bi bile dvoje in dober kup vsake. Podobšine naj se le v kamen ali les režejo — saj tudi letošnja podoba ni slaba — da bode le cena nizka.

Pa vernimo se še za trenutek k letošnjim „Drobtincam“ nazaj. Natis je prav ličen in vse hvale vreden. Da ni brez tiskarnih pogreškov, se nihče ne bo čudil, kdor je imel kdaj z natiskovanjem kakih bukev opraviti. Manjših pogreškov ne omenimo, ker si jih bravec sam lahko popravi; le sledeče povémo v popravilo, tako, kakor so nam „Drobtince“ s pripisanimi dostavki iz rok častitega gosp. vrednika došle.

V predgovoru na strani IV. je po besedah „temu tečaju se bo poznalo, da se je vredništvo premenilo“, izostalo sledeče: „kar namreč zadeva primerno razstavo in obravnavo toliko dobrega blaga“. Le tako se uni stavek razumljivo ujema s sledečim: „upam pa s prihodnjim“ itd.

Na strani 120, ker stoji: „Starim se podobi palica: „je izostalo: „Preljuba moja, oče in mati! mi otroci vama hočemo krepka palica biti, vaju po dolžnosti podpirati in vama starost po moči polajševati“.

Kratkočasno berilo.

(Neprestrašeni Kórenci.) Solnce je šlo za goro. Tihoten mrak sladko objema milodrago kórenško dolino, kar prihropi stari Vanzár z Mucne gore kričeč po celi vasi:

„Ala, maži, zej pa le vkup, če hočete, da nam na boja šeljme ves zažgale; na Mucne gore speta potepa; zej nam na kaže neč drugga, kaker na nje“ *). Hribar, ki je ravno pri mizi „čompe pa zabeljena mešta“ jedel, verže ko vpitje po vasi zasliši, žljico iz roke, popade za puško, jo dere po vasi in kmali spravi kórenške možake na noge. Vsi zdaj v Vanzárja silijo, kakor da bi ga hotli snesti; vsaki hoče vediti, kje da ležeta potepuha. „Pri Ančnjekovem hlevu sta lumpa“. „Tri sto medvedov“ — zavpije Ančnjek — „koj pa če jih je v hlev zlodej nesel, potle je pa moj junec fertek“. Zdaj hoče eden družega prevpiti, eden pravi, naj bi ju počakali, da doli prideta; Hribar pa vès v ognji hoče, da bi kar nadnjo šli. In ker se je še vselej pravega korenjaka skazal, je tudi zdaj njegova obveljala. Zdaj popade vsaki, kar mu pride v roke: eni gnojne vile, drugi motiko, kramp, podajavnik itd., ter se vzdignejo vsi kričé proti Mucni gori. „Šmentaj! maži“ — se oglasi čez nekaj časa rajniki Štoljar (Bog mu daj nebesa! sej je že umerl), ki zadej za njimi s kolom krevlja — „veste koj, jest grem pa raji nazaj; me bo vstrelil, bom pa mev“. „Jest pa tudi ne grem“ — reče Škerjanc, ki je zraven Štoljarja koračil. In res, obadva gresta nazaj. Hribar in vsi drugi pa jo mahajo naprej. Blizo verha pridši se začnejo prepirati, kteri naj prvi naprej gré. „Maži, le za mno“ — se zadere Hribar ter skoči s puško naprej. Vsi koračijo za njim. Ko pridejo do omenjenega kraja, kjer imata tolovaja biti, zavpije Hribar že od deleč na vès glas: „Dober večer, maži!“ Pa nobenega glasú ni slišati. V drugo zavpije: „dober večer, maži!“ pa skoči dva koraka naprej. Ali tudi zdaj je bilo vse tiho. Ko tudi na tretji nagovor nič odgovora ni bilo, pa Hribar vstrelí v enega. Al obadva „šeljma“ sta prav pri miru in se ne zmenita za to. To se jim ne zdí po pravici, zato si nobeden ne upa za stopnjo naprej. Hribar se vendar moža pokaže in gré naprej puško pred nosom deržaje, ter še v družega vstrelí — pa tudi ta se ne gane. Zdaj vzame puško pri drobnem koncu ter buti s kopitom ravno tje, kjer je mislil, da je glava; pa namesti da bi se buča, se je kopito puške razcepilo. Zdaj še le pogleda bolj na tanko. „Šencej!“ — zavpije — to sta le dva štorá. In pri ti priči so jeli vsi ložej dihati in se vernejo domú. — Celi Kóren se je v veselji zibal, sprejeti svoje serčne junake. Al ti so bili veseli, da namesto s „šeljmi“ so imeli le s štorovi boj. Se vé da pa se je to še le pozneje zvedilo, ko jih je —ški župan pred se poklical v imenu „Cronauerrattengemeinde“, kakor je ta mož navadno po nemško pisal, čeravno se mu je nemščina toliko podajala kakor zecu boben.

Slavomir.

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Vélikega Varadina konec maja. Letina se nam kaže prav dobra. Sadja bo obilo; gosenc ni na nobenem drevesu zagledati; dobrotljiv dež je verte vsega tega merčesa obvaroval, kteri bi bil sicer drevju grozno veliko nadlego delal, zakaj sila veliko je po sadju bilo gosenc zapredenih, gospodarji so pa tukaj kakor pri nas zanikerni, da bi se sami ostudnim požrešnicam v bran stavili. Terta se tudi prav dobro obnaša, sleherna ima prav obilo grojzdičev zastavljenih; če nam Bog kake nesreče ne pošlje, se bo veliko sladke kapljice pridelalo. Kraj je tukaj prav nalaš za vino vstvarjen; ljudém se za dober pridelk na pol toliko ni treba truditi, kakor drugod; terti nič ne gnojé, tudi privezujejo jo le malokje. Tako vkobal obdelanih nogradov človek ne vidi kmali kakor tukaj; pa zemlja in kraj sta taka, da žlahne vina rastejo. Tertna bolezen se tukaj še nikoli ni prikazala, znabiti, da to kaj pomaga, ker so brajde redko nasajene. Nekteri gospodarji imajo nograde z žlahnim drevjem nekoliko zasajene, kar se očém posebno prileže. V Vélikem Varadinu se nogradski delavci ravno tako

*) Zapišem te besede kakor jih tukaj Dolinci govore, namesti: „Alo, možje, zdaj pa le vkup, če hočete, da nam ne bojo tolovaji vaší zažgali; na Mucni gori speta potepuha“. Pis.